

Prevodim sve prevode sa svih prijevoda

by Radmila Solesa-Cetic on Monday, January 21, 2013 at 3:15pm

Vijekovima, mogu slobodno reci i stoljecima, sabirem znanja, zbrajam iskustva, umnozavam osjecanja, dijelim Ljubav...Tisucama, pa i hiljadama godina ko mekano-tvrda teniska optica baunciram izmedju reketa umjetnosti i znanosti, teizma i ateizma, pjesme i proze, zivota i onog poslije...Mislju i rijecju, akcijom i djelom, nenapadno i tiho, prosto i jasno, cutim snagu oba reketa, kupam se u znoju ruku sto ih ka nebeskom krovu i Zamljinoj utrobi svom silinom svog bitka sabijaju...

Milionima biliona svjetlosnih godina, iznova pristajem na novu igru, na jos jedan mec, na jos jednu slavnu pobjedu, il' slavni poraz, svejedno. I na pocetku svakog turnira, i na pocetku svakog meca, vidim da su svi reketi isti, osjetim da je zelja za pobjedom s obe strane mrezice ista, znam da ce rezultat biti fer za jedan set ruku, nefer za drugi, i znam, da ishod nikad nece biti niti konacan, niti bitan.

I uvijek, ama bas uvijek, uhvatim se u po frke, u po meca, u po svega, kako mislim da to nesto nije kako treba, kako nisam, opet u pravom vremenu, u pravom prostoru, kako sam izvan svega, ne pripadam. Valjda je normalno, kad te tuku sa svih strana, kad ruke i njihove duse daju sve od sebe da te prebace s one tamo strane, kad te odbacuju, prebacuju, prepisuju i otpisuju, da se k'o malo upitas, uzbunis, ljutnes cak.

I onda, ama bas u svakom mecu, zastanem i znam. Jesam izmedju ovih i onih, jesam izmedju lijevo i desno, jesam izmedju gore i dole, jesam izmedju "posla i dosla", ja sam "samo" izmedju i ja jesam na pravom mjestu.

I znam da sam danas u Wimbledon, da je trava zelenija no ikad, da su se uporni, ravnomjerni pokreti nemjernih kosaca, pa potom i savrsenih kosilica, strpljivo spremali za ovaj mec. I znam, moj Wimbledon je na nasim zelinem terenima, na nasim raspjevanim jezicima, s nasim pomijesanim naumima. I znam, ovaj mec ce da potraje...

Od pativijeka dobivam poruke, od djetinjstva sanjam samo one koji su otisli, ili su u odlasku. Postara je uvijek bilo, nikad ih nisu

zaozbiljno uzimali. Ponekad im se i obraduju, uz neki paket, jos uvijek, zakasnjelu penziju, i jos poneko i ponekad uz drago pismo Ljubavi...Moja je poruka prosta, i prosto zaboravljena...Prevodjenje, tumacenje, mirenje i spajanje...I tako je jednostavna, i tako je znana, i ima je na svakom mostu pod njim...

Ko god se trznuo most premostiti, ko god se drznuo most sagraditi osjetio je poruku. Ko se jos u most uklesati uspio, eh...I tako ja, iz nebuloze u nebulozu...Ka nebu loze sadim...I tako ja od loptice do cardaka, ni na nebu, ni na lozi, ni na zemlji gazam...I tako ja prevodim s ovih nasih jezika, na ove nase jezike, jednu jedinu rijec...

I kad me je ono, one opasne, prve ratne, moj kolega, valjda da bi me svrstao medju "tamo one" nazvao u novinama nekog drugog kolege, s njegovim blagoslovom, da sam ja "mijesana i promijesana", nekako se nisam ljutnula. Bi mi samo zao naseg drugovanja.

I kad me je ono moj stric pokojni, iste te opasne godinice, na radio-stanici mojih kolega, proglasio onom "njihovom", ne naljuti se ni tad. Bi mi zao uskršnjih jutara moga djetinjstva.

Mnogi i ne slute koliko je jednostavno pripadati. Timu, grupi, klasi, narodu, vjeri...Mnogi i ne prepoznaju jednostavnost moci zajednice. Mnogi i ne vide njene greske, njene mane od rusilacke ljepote pripadnosti.

I u posljednjih podosta podugackih mjeseci, u kojima ne bi tenis-loptica, no bas pravi cardak, kad me niko nije "vrijedjao" prebacujuci me "onim drugim", dok sam se premisljala za koji cu tim zaigrati, Sandrov ili Tinov, izgleda da sam jos jednom, a valjda i napokon, prihvatila da timova raznih i nema.

Da je sve ovo jedan tim, i da smo u njemu mi, i "ovi" i "oni", i "nasi" i "njihovi". I da bas svi pripadamo, pa tako i ja, malo naopaka, malo navjesta, malo nespretna, malo i sretna i nesretna...

Ako zastanes na momenat, ako se prisjetis na tren, kad god si ruku pruzio, kad god si most premostio, da li si osjetio? Tu

moju, a nasu, tu jednostavnu, a svetu, poruku...Ako jesi, znas da je njeno ime, rijec koju prevodim vijekovima vec, rijec i oplakana i opjevana, Rijec – Ljubav!

Bring Love to Life

